

Volumul a fost elaborat de colectivul de autori al Linghea S.R.L.
 Respect pentru oameni și cărți.
 Publicat de editura Linghea din Timișoara, 2013.
 Ediția I

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Gramatica limbii spaniole contemporane. – Timișoara : Linghea, 2013

ISBN 978-606-8491-00-4

811.134.2'36

© **Linghea s.r.o., 2013**
www.linghea.ro

Toate drepturile sunt rezervate.
 Niciun fragment al acestei publicații nu poate fi reprodus, copiat sau transmis fără
 acordul scris al editurii.

Printed in EU.

Cuvânt înainte	7
Bibliografie	8
1 Pronunția	10
1.1 Alfabetul spaniol	10
1.2 Vocale	10
1.3 Consoanele și grupurile de litere	11
1.4 Accentul	16
2 Substantivele	17
2.1 Numărul plural al substantivelor	17
2.2 Genul substantivelor	20
3 Adjectivele	23
3.1 Moțiunea adjectivelor	24
3.2 Pluralul adjectivelor	26
3.3 Gradele de comparație ale adjectivelor	26
3.4 Poziția adjectivelor	30
3.5 Substantivarea adjectivelor	31
4 Articolul	32
4.1 Articolul hotărât	32
4.2 Articolul nehotărât	34
4.3 Omiterea articolului	35
4.4 „El” și „un” la substantivele de genul feminin	36
5 Pronumele	37
5.1 Pronumele personale	37
5.2 Pronumele reflexive	40
5.3 Pronumele posesive	41
5.4 Pronumele demonstrative	42
5.5 Pronumele interogative	43
5.6 Pronumele relative	44
5.7 Pronumele nehotărâte	45
6 Numeralele	47
6.1 Numeralele cardinale	47
6.2 Numeralele ordinale	49
6.3 Numeralele fracționare	51
6.4 Numeralele multiplicative	52
6.5 Operații aritmetice	54
6.6 Exprimarea timpului	55
6.7 Scrierea numeralelor	56

7 Verbele	58
7.1 Modul indicativ	59
7.2 Modul conjunctiv	69
7.3 Modul condițional	78
7.4 Modul imperativ	80
7.5 Diateza pasivă	81
7.6 Verbele reflexive (pronominale)	82
7.7 Infinitivul	84
7.8 Participiul	86
7.9 Gerunziul	88
7.10 Verbele „ser” și „estar”	90
7.11 Concordanța timpurilor	94
7.12 Propoziții condiționale cu conjuncția „și”	96
7.13 Perifraze verbale	97
8 Adverbele	100
8.1 Tipuri de adverbe	100
8.2 Derivarea adverbilor	103
8.3 Gradele de comparație ale adverbilor	104
9 Prepozițiile	105
9.1 Folosirea prepozițiilor	107
10 Conjunțiile	114
10.1 Conjunțiile coordonatoare	114
10.2 Conjunțiile subordonatoare	115
11 Interjecțiile	117
12 Topica	118
12.1 Negația	118
13 Ortografia și punctuația	120
13.1 Majusculele	120
13.2 Punctul	124
13.3 Virgula	125
13.4 Două puncte	127
13.5 Ghilimelele	128
13.6 Semnul întrebării și semnul exclamării	128
13.7 Abrevierile	129
14 Schimbări în gramatică și ortografie	130

15 Spaniola americană	131
15.1 Pronunția	131
15.2 Gramatica	132
15.3 Diferențe în lexic	133
16 Formarea cuvintelor	134
16.1 Compunerea	134
16.2 Derivarea	135
17 Lista verbelor neregulate	137
Index	154

1 Pronunția

Respect pentru oameni și cărți

1.1 Alfabetul spaniol

a	[a]	h	[aɛ]	ñ	[en'e]	u	[u]
b	[be]	i	[i]	o	[o]	v	[uβe]
c	[θe]	j	[hota]	p	[pe]	w	[uβe doβle]
d	[de]	k	[ka]	q	[ku]	x	[ekis]
e	[e]	l	[ele]	r	[errre]	y	[ie]
f	[efe]	m	[eme]	s	[ese]	z	[θeta]
g	[he]	n	[ene]	t	[te]		

În America, **b** se numește **be alta** sau **be larga** și **v** **ve baja**, **ve corta** sau **ve chica**, iar **W**, sub influența limbii engleze, este uneori denumit și **doble u**.

Y se poate citi și **griega**, iar în acest caz **i** se citește **latina**.

1.2 Vocale

Limba spaniolă are cinci vocale – **a, e, i, o** și **u**. **Y**, de cele mai multe ori, nu se comportă ca vocală.

În limba spaniolă, nu se face distincție între vocalele lungi și vocalele scurte, iar **accentul** este indicat de **semnul grafic** de deasupra vocalei.

Dacă vocalele **e** și **i** urmează după literele **c** sau **g**, acestora li se schimbă pronunția.

↳ *cicatríz* [θika'triθ], *gigante* [hi'gante], *coçier* [ko'θerr]

▶ Vezi cap. **Consoanele și grupurile de litere**, la pag. 11 și 12.

„U” cu tremă – **ü** – nu este umlaut. El apare numai în grupurile **güe** și **güi**, unde indică faptul că **u** trebuie pronunțat (spre deosebire de **u** din grupurile „gue” și „gui”).

↳ *bilingüe* [bi'lingwe], *lengüeta* [len'gweta], *pingüino* [pin'gwino]

▶ 1.2.1 Diftongii și triftongii

Limba spaniolă are și mulți diftongi. Diftongii sunt formați din vocalele închise neaccentuate **i** și **u**, așa-numitele vocale slabe, și orice altă vocală. Se pronunță în aceeași silabă – vocalele slabe devin semivocale, prin urmare **i** se pronunță [i] și **u** ca [w] (nu ca „v”).

↳ *nieve*, *peine*, *labio*, *sois*, *rabia*, *aire*, *agua*, *causa*, *buena*, *deuda*, *antiguo*, *ruído*, *cuidar*

Diftongul poate fi format și din două vocale separate de consoana **h**, deoarece aceasta nu se pronunță.

↳ *buhardilla*, *ahumar*, *ahijar*, *rehusar*, *rehilete*, *prohibir*, *sabihondo*

Diftongul nu se formează în grupurile **gue**, **gui**, **que** și **qui**, unde litera **u** nu se pronunță.

↳ *Miguel* [mi'xel], *guerrilla* [ghe'rrii'la], *Guinea* [gh'i'nea], *águila* ['a'ylla], *quechua* ['ke'čwa] *Quintana* [kin'tana]

Triftongii sunt formați dintr-o vocală tare aflată între două semivocale.

↳ *Uruguay*, *buey*, *cambidáis*, *cambiéis*, *guau*

Diftongii și triftongii se pot forma atât la începutul, cât și la sfârșitul cuvintelor.

I și **u** accentuate formează fiecare centrul unei silabe independente, accentul fiind întotdeauna marcat grafic. Grupul de două vocale, atunci când fiecare dintre ele face parte din silabe diferite, se numește **hiat**.

↳ *país*, *María*, *reír*, *rié*, *oír*, *río*, *laúd*, *cacatúa*, *transéunte*, *búho*, *diriais*; de asemenea *caer*, *teatro*, *poeta* etc.

1.3 Consoanele și grupurile de litere

b, v la începutul cuvântului și după m, n [b]	g [g], înaintea lui e, i [h]
b, v în interiorul cuvântului [β]	h nu se pronunță
c [k]	j [h]
c înaintea lui e, i [θ], în sp. amer. [s]	ll [ʎ], în sp. amer. [j], [j]
ch [ç]	ñ [n']
d la sfârșitul cuvântului și între voc. [ð]	z [θ], în sp. amer. [s]

<i>qua</i> [gwa]	<i>que</i> [ghe]	<i>gui</i> [ghi]	<i>que</i> [ke]
<i>quo</i> [gwo]	<i>güe</i> [gwe]	<i>güi</i> [gwi]	<i>qui</i> [ki]

b, v

Se pronunță în două moduri, în funcție de sunetele alăturate:

- la începutul cuvântului și după **m** și **n**, se pronunță [b]
 - ↳ *boca* ['boka], *blanco* ['blanko], *vaca* ['baka], *viento* ['biento], *hombre* ['ombre], *travía* [t'ram'bia], *un beso* [un'beso], *sin billete* [simbi'lete]
- în toate celelalte cazuri, se pronunță între [b] și [v] – [β]: buzele se apropie, dar nu se ating
 - ↳ *lobo* ['loβo], *uva* [uβa], *pobre* ['poβre], *cuervo* ['cwerrβo], *abdicar* [aβdi'karr], *objeto* [oβ'heto], *su boda* [su'βoða], *vamos a ver* [bamos a'βerr]

Pronunția identică a două litere diferite duce la greșeli de ortografie. Cu precădere persoanele mai puțin educate au probleme în a deosebi cele două sunete în scris.

z, c în grupurile „ce” și „ci”

Se pronunță [θ]: ca „s” cu vârful limbii între dinți

↳ *zona* ['θona], *plaza* ['plaθa], *paz* ['paθ], *cecina* [θe'θina], *cerveza* [θerr'βeθa]

z se scrie înaintea lui **e** și **i** numai în cuvintele de origine străină – nazi. Unele cuvinte se pot scrie în ambele moduri – ecema, dar și eczema.

În celelalte cazuri, **c** se pronunță [k].

▶ **tocar** [to'karr], **poco** [poko], **clíc** ['klik], **acústico** [a'kustiko]

Pentru a se păstra pronunția, dar și datorită faptului că **z** nu se află niciodată înaintea lui **e** și **i**, unele substantive își schimbă ortografia la plural și la unele forme verbale.

▶ **pez** – **peces**, **crecer** – **crezco**

▶ Vezi și cap. **Numărul plural al substantivelor**, la pag. 18 sau cap. **Timpul prezent**, la pag. 60.

Uneori, în loc de [θ] se pronunță [s]. Acest fenomen se numește **seseo** și se întâlnește în spaniola americană, în Insulele Canare și în unele regiuni ale Andaluziei.

▶ **cereza** [se'resa]

▶ Vezi și cap. **Spaniola americană**, la pag. 131.

ch

Se pronunță „č”.

▶ **chachi** ['čaci], **chacho** ['čočo], **cheque** ['ceke], **chupar** [ču'parr]

Conform celor mai recente norme ortografice, **ch** nu mai este considerată literă din alfabetul spaniol, ci digramă. În dicționare, cuvintele care încep cu „ch” sunt ordonate la litera „c”. (În unele dicționare mai vechi, „ch” se află după „c”.)

d

Se pronunță [d] numai la începutul cuvântului și după literele **n** și **i**.

▶ **deber** [de'βer], **donde** ['donda], **caldo** [kaldo]

În celelalte cazuri, se pronunță [ð]: limba **nu atinge** cerul gurii. Uneori, la sfârșitul cuvântului, se apropie lui „s”:

▶ **madera** [ma'ðerra], **cruído** ['kruído], **padre** ['paðrre], **pedido** [pe'ðido], **pedad** [pie'ðað]

A nu se confunda cu pronunția engleză.

În spaniola neliterară, de cele mai multe ori **d** nu se pronunță în terminația **-ado** și la sfârșitul cuvântului. (O omisiune și mai gravă în ceea ce privește pronunția corectă o reprezintă suprimarea lui **d** în terminațiile **-ada**, **-ido**, **-ida**.)

▶ **edad** [e'ða], **amado** [a'mao]

g în grupurile „ge” și „gi”

Se pronunță [h]

▶ **boj** ['boh], **bajo** ['baho], **allojar** [a'lo'harr], **jengibre** [hen'hiβrre], **coger** [ko'herr], **biología** [biolo'hia]

Pentru a se păstra pronunția, la unele forme verbale cu terminația în **-ger** și **-gir** se schimbă ortografia.

▶ **proteger** – **protejo**, **exigir** – **exijan**

▶ Vezi și cap. **Timpul prezent**, la pag. 60.

În cazul verbelor cu terminația **-jar**, ortografia nu suferă nicio schimbare.

▶ **dejar** – **dejen**

Deși, de cele mai multe ori, grupul fonetic [he] se scrie **ge**, există un număr considerabil de cuvinte în care se scrie **je**. Este vorba de cuvintele cu terminația **-aje**, cele care încep cu **aje-** sau **eje-** și cele derivate cu sufixele **-ero**, **-eria** sau **-eza** etc.

▶ **paisaje**, **ajeno**, **ejemplo**, **cajero** (caja), **relojería** (reloj), **bajeza** (bajo), **extranjero**
Dar: **agente**, **ligeró**, **ambages**

Dintre verbele care au terminația [-herr] sau [-hirr] cu **j** se scriu numai **mejer**, **tejer** și **crujir**.

g înaintea lui „a”, „o”, „u” și a consoanelor

se pronunță [g] numai la începutul cuvântului și după **n**.

▶ **gato** [gato], **grueso** [grrweso], **rancho** [rrrangó]

În celelalte cazuri, se pronunță [χ]: fără atingerea buzelor și a limbii de cerul gurii.

▶ **arruga** [a'rrruχa], **agosto** [a'χosto], **siglo** ['siχlo]

h

În limba spaniolă literară, nu se pronunță.

▶ **honor** [o'norr], **cohete** [ko'ete], **huevo** [weβo], **búho** ['buo]

În Andaluzia, Extremadura și în Insulele Canare, în cuvintele care inițial în limba latină începeau cu **f**, se pronunță [h].

▶ **hablar** [ha'βlarr] (fabulare), **huir** ['huirr] (fugare), **hermoso** [her'moso] (formoso)

În mod similar se pronunță și cuvintele sau numele de origine străină etc.

▶ **hámster** ['hamsterr], **holding** [hol'din], **Hawái** [haβ'ai]

Uneori, în cuvintele care încep cu **hua-**, **hue-** sau **hui-**, **h** se pronunță ca un „g” slab.
Respectiv pentru oameni și cârți

h

Se pronunță [x]: ca un l muiat, limba atinge palatul dur (nu alveolele dinților superiori).

▶ *llamar* [la'marr], *pollo* ['poʎo], *lleno* ['leno], *apellido* [ape'kiðo]

A nu se pronunța [li], acest lucru ar putea crea echivocuri: **hallar** – **aliar** etc.

În numeroase regiuni din Spania și America, **ll** se pronunță la fel ca **y**, în special între tineri. Acest fenomen se numește **yeísmo**.

▶ Vezi și cap. **Spaniola americană**, la pag. 131.

Conform ultimelor norme ortografice, **ll** a fost eliminat din alfabetul spaniol. Cuvintele care încep cu „ll” se vor ordona la „l”. (În unele dicționare mai vechi, „ll” urmează după acesta.)

ñ

Se pronunță ca un n muiat.

▶ *ñoño* [n'oño], *España* [espa'ña], *pañuelo* [pa'n'welo], *ñeque* [n'ieke]

q

Se pronunță [k]. În cuvintele spaniole, litera **q** este urmată întotdeauna de litera **u**, aceasta însă **nu se pronunță**.

▶ *querer* [ke'rerrer], *reconquista* [rrekon'kista], *Quito* ['kito], *Enrique* [en'rrike]

r

Se pronunță puternic, cu mai multe vibrații ale limbii, în cuvintele care conțin **r** dublu, la începutul cuvântului și când urmează după literele **l**, **s** și **n**.

▶ *torre* ['torre], *rogar* [rrro'γarr], *alrededor* [alrrreðe'ðorr], *enredar* [enrrreða'ðorr], *sus rimas* [susrrrimas]

În celelalte cazuri, se pronunță cu o singură vibrație, nu puternic.

▶ *cuera* [kwerròa], *toro* [torro], *ordenador* [orrendador]

Dacă se atașează un prefix înaintea unui cuvânt care începe cu **r-**, acesta se dublează pentru a păstra pronunția puternică.

▶ *real* – *irreal*, *relieve* – *bajorrelieve*, *remolque* – *semirremolque*, *revolución* – *contrarrevolución*, *riesgo* – *arriesgar*

Atenție: Trebuie făcută o distincție clară între pronunția lui **r** cu o singură vibrație și cea cu mai multe vibrații, deoarece cuvintele pot avea un sens diferit, în funcție de aceasta.

▶ *pero* (dar) – *perro* (câine), *caro* (scump) – *carro* (automobil), *ahora* (acum) – *ahorra* (economisește)

s

În spaniolă, **s** se pronunță corect sprijinind ușor limba de incisivii superiori, sunetul asemănându-se puțin cu [ș].

În Andaluzia, în Insulele Canare și în majoritatea țărilor vorbitoare de limba spaniolă din America, **s** se pronunță la fel ca în limba română.

În sudul Spaniei și în multe alte țări vorbitoare de spaniolă din America, **s** de la sfârșitul silabei sau cuvântului se pronunță aspirat, sunând ca un “h”, uneori nepronunțându-se deloc.

▶ *isla* ['ihla], *animales* [ani'maleh], *hombres* ['ombre]

În unele regiuni ale Andaluziei, **s** se pronunță la fel ca **z**. Acest fenomen se numește **ceceo**.

▶ *persona* [perr'θona]

Observați că în limba spaniolă litera **e** se adaugă la începutul cuvintelor care în alte limbi încep cu combinația **s + consoană**.

▶ *esperar* – sperare (lat.), *espagueti* – spaghetti (it.), *espacio* – space (engl.), *estricto* – strict, *España* – Spania

y

Se consideră consoană dacă se află la începutul cuvântului sau al silabei. În comparație cu „i” românesc, pronunția spaniolă a lui **y** este mai închisă.

▶ *yeso*, *yema*, *ayuda*, *mayo*

În celelalte cazuri, se consideră vocală și se pronunță **i** sau semivocală în diftongi și trifongi (conjuncția **y** și la sfârșitul cuvântului).

▶ *y* [i], *muy* [mui], *hoy* [oi], *buey* [bwei], *Uruguay* [u'rruywai]

În Argentina, Paraguay și Uruguay, **y** se pronunță [j] sau [s]. La fel se pronunță și **ll** – fenomenul se numește **yeísmo**.

▶ Vezi și cap. **Spaniola americană**, la pag. 131.

Reține că pentru oamenii și cărți

în foarte multe nume americane locale și în derivatele acestora, se pronunță „h”:

↳ *México* [mehiko], *Oaxaca* [oa'haka], *Texas* [tehas], *mexicano* [mehi'kano], *oaxaqueño* [oa'ha'ken'lo], *texano* [te'hano]

În celelalte cazuri, **x** se pronunță ca în română.

↳ *expirar* [ekspi'rarr], *exhortar* [eksorr'tarr], *conexión* [kone'ksion]

1.4 Accentul

În limba spaniolă, accentul se află de regulă:

- **pe penultima silabă**, în cazul cuvintelor terminate **în vocală** sau în consoanele **-n, -s**
 - ↳ *hermano, hermanos, mesa, mesas, Caracas, chocolate, chocolates, sabe, saben, polen*
- **pe ultima silabă**, în cazul cuvintelor terminate **în consoană**, cu excepția consoanelor **-n, -s**
 - ↳ *señor, Madrid, arroz, español, comer, sobrescribir, reloj*

În **celelalte cazuri**, și anume când accentul se află pe ultima silabă în cuvintele terminate în vocală sau în consoanele **-n, -s** sau pe penultima silabă în cuvintele terminate în consoană, cu excepția lui **-n, -s**, accentul trebuie **marcat cu semnul grafic** deasupra vocalei.

↳ *razón, fútbol, café, otún, israelí, francés, rímel, azúcar*

Accentul aflat pe **antepenultima** silabă sau pe o silabă dinaintea acesteia se marchează întotdeauna.

↳ *epílogo, catástrofe, música, cámara*

Formele verbale, chiar și după atașarea pronumelor personale neaccentuate, își păstrează accentul. Cade pe antepenultima sau a patra silabă de la sfârșit și trebuie marcat.

↳ *dicíendose, dígame, dártela, permítaseme*

Cuvintele compuse au un singur accent:

↳ *decimocuarto, sacapuntas, pelirrojo*

Excepție fac **adverbele** cu terminația **-mente**, care au două accente.

↳ *alegrememente, finalmente, plenamente*

În cazul acestora, accentul se marchează grafic numai dacă a fost marcat la adjectivul din care provin.

↳ *difícil* – **difícilmente**, *frágil* – **frágilmente**, *último* – **últimamente**

Accentul grafic servește și pentru a **distinge cuvintele omofone**, cu înțeles diferit:

↳ *aún* (încă) – *aun* (chiar și)

Pentru a se evita echivocul, **cuvintele monosilabice** se scriu cu accent:

<i>de</i> (de, de la)	<i>dé</i> (să dea)	<i>el</i> (art. hotărât)	<i>él</i> (el)
<i>mas</i> (dăr)	<i>más</i> (mai mult)	<i>mi</i> (al meu)	<i>mí</i> (mie)
<i>se</i> (se)	<i>sé</i> (știu, fie)	<i>si</i> (dacă)	<i>sí</i> (da)
<i>te</i> (pe tine, ție)	<i>té</i> (ceai)	<i>tu</i> (al tău)	<i>tú</i> (tu)

Pronumele **interogative** și **exclamative** și adverbele se scriu cu accent:

↳ <i>¿Qué bonito!</i>	Ce frumos este!
<i>¿Qué quieres?</i>	Ce vrei?
<i>¿Quién es?</i>	Cine este?
<i>¿Cuándo vienes?</i>	Când vii?
<i>¿Cómo estás?</i>	Ce faci?
<i>¿Dónde eres?</i>	Unde ești?

▶ Vezi și cap. **Pronumele interogative**, la pag. 43.

Dar:

↳ <i>¿Que venga!</i>	Să vină!
<i>¿Parece que hace algo.</i>	Se pare că face ceva.
<i>¿Cuando lo veó, huyó.</i>	Când a văzut-o, a fugit.
<i>¿como un loco</i>	ca un nebun
<i>¿El lugar donde nació.</i>	Locul unde m-am născut.

2 Substantivele

Substantivele nu se declină. Se deosebesc prin număr și gen. În spaniolă, cazurile se exprimă cu ajutorul prepozițiilor **de, a, por**.

▶ Vezi cap. **Folosirea prepozițiilor**, la pag. 107.

2.1 Numărul plural al substantivelor

Se formează prin adăugarea terminațiilor:

-s

la substantivele terminate într-o **vocală neaccentuată** sau în vocalele accentuate **-á, -é** sau **ó**

↳ *rosa* – *rosas*, *tribu* – *tribus*, *café* – *café*s, *papá* – *papás*

Denumirile sunetelor, pronumele substantivate și adverbele au terminația **-es**.

↳ *a* – *aes*, *o* – *oes*, *yo* – *yoes*, *no* – *noes*

la substantivele terminate în **consoană**, alta decât **-d, -j, -l, -n, -r, -s, -x** și **-z** (de regulă, cuvintele de origine străină)

▶ **dēnit** – *dēnits, cenit* – *cēnits, māmūt* – *māmuts, clic* – *clics, esnob* – *esnobs, gang* – *gangs, rēcord* – *rēcords*

Dar: *ālbūm* – *ālbumes, sāndwich* – *sāndwiches, club* – *clubs/clubes, crōmlech* – *los crōmlech, test* – *los test, karst* – *los karst* etc.

-es

la substantivele terminate în consoanele **-d, -j, -l, -n, -r** sau **-z**

▶ *soledad* – *soledades, reloj* – *relojes, concejal* – *concejales, decisiōn* – *decisiones, color* – *colores, actriz* – *actrices*

Dar: *polisindeton* – *los polisindeton, cāterin* – *los cāterin, hipēbaton* – *hipēbatos, lord* – *lores*

Atenție: La numărul plural, se schimbă ortografia terminației **-z** în **-c**.

▶ *pez* – *peces, albornoz* – *albornoces*

la substantivele monosilabice sau la cele care au accentul pe ultima silabă și se termină în **-s** și **-x**

▶ *tos* – *toses, interés* – *intereses, box* – *boxes*

terminația **-y** se consideră consoană

▶ *rey* – *reyes*

La cuvintele recent preluate din limba engleză etc., se adaugă numai **-s, y** transformându-se în **i**.

▶ *gay* – *gais, jersey* – *jerséis, espray* – *espráis*

-s sau -es

la substantivele terminate în **-í** sau **-ú** accentuate

▶ *esquí* – *esquis/esquíes, tabú* – *tabús/tabúes*

De regulă, la substantivele care exprimă nume de populații, terminate în **-í** și **-ú**, se folosește terminația **-es**.

▶ *israelf* – *israelies, hindú* – *hindúes*

Unele cuvinte au la plural numai terminația **-s**.

▶ *gachí* – *gachís, pirulí* – *pirulís, champú* – *champús, menú* – *menús, tutú* – *tutús, vermú* – *vermús*

nu se adaugă nicio terminație

la substantivele plurisilabice terminate în **-s** și **-x**, cu accentul pe o altă silabă decât pe ultima

▶ *crisis* – *las crisis, lunes* – *los lunes, tórax* – *los tórax*

▶ 2.1.1 Accentul la numărul plural

La plural, poziția accentului se păstrează, rămâne pe aceeași consoană, de aceea uneori se schimbă ortografia:

▶ *señor* – *señores, francés* – *franceses, crimen* – *crímenes*

▶ Vezi și cap. **Accentul**, la pag. 16.

Excepții:

▶ *el régimen* – *los regímenes, el carácter* – *los caracteres, el espécimen* – *los especímenes*

▶ 2.1.2 Cuvintele compuse

Majoritatea cuvintelor compuse formează pluralul la fel ca și celelalte cuvinte.

▶ *matafuego* – *matafuegos, bocacalle* – *bocalles, quehacer* – *quehaceres*
el paraguas – *los paraguas, el sacacorchos* – *los sacacorchos*

Cuvintele compuse terminate în **-s**, a căror ultimă componentă este un substantiv la numărul plural, rămân neschimbate la plural, chiar dacă accentul se află pe ultima silabă.

▶ *el ciempiés* – *los ciempiés, el reposapiés* – *los reposapiés*

Cuvintele compuse terminate în **-todo** rămân neschimbate la plural.

▶ *sabelotodo* – *los sabelotodo*

Cuvintele compuse formate din două substantive alăturate cu blanc sau cratimă formează pluralul numai la primul dintre ele.

▶ *coche cama* – *coches cama, casa cuna* – *casas cuna, hora punta* – *horas punta, vivienda-puente* – *viviendas-puente*

Dacă al doilea substantiv ar putea avea și rolul de nume predicativ, pluralul se va forma și la acesta.

▶ *estado miembro* (*estado que es miembro*) – *estados miembros*
empresa líder (*empresa que es líder*) – *empresas líderes*

Pluralul neregulat

▶ *medianoche* – *mediasnoches*
hijodalgo – *hijosdalgo*

▶ 2.1.3 Numărul și sensul

Unele substantive folosesc pentru exprimarea singularelor atât numărul singular, cât și numărul plural.

▶ *mi boda/mis bodas, dolor de espalda/espaldas, funeral/funerales del rey, matemática*
aplicada/matemáticas aplicadas

De regulă, este vorba de substantive care indică lucruri alcătuite din două părți simetrice. Mai frecvent se folosesc la plural.

▶ *gafas/gafa, pantalones/panatalón, tijeras/tijera, alicates/alicata, calzoncillos/calzoncillo*